

Søs og ånden i glasset.

Af Morten Boutrup

Indholdsfortegnelse.

- 1. Helvedes gravvogter.**
- 2. Fie og Lulu – hvor er I?**
- 3. Braget.**
- 4. Bilen i muren.**
- 5. Hvem ligger under sengen.**
- 6. Ånden i glasset.**
- 7. Udrykning.**
- 8. Det hemmelige...**
- 9. Lyn og torden.**

1. Helvedes gravvogter.

Søs blev vækket af lyset, der trængte ind gennem det store vindue. Hun kravlede ud af sengen og gik hen til det. Lyset kom fra månen udenfor. Den lyste hele himlen op - klart og lysegult. Lyset fra månen fangede hendes øjne og hun følte, at hele kroppen blev dejlig afslappet, let og fredfyldt.

Månen blev pludselig til to måner. De drev til hver sin side og kom nærmere og nærmere. Hun fik en svag fornemmelse af, at noget ubehageligt var ved at ske.

Hun havde mest af alt lyst til, at løbe væk fra vinduet. Hun ville finde et sted, hvor lyset ikke kunne nå hende, men det var umuligt. Hendes ben var som limet fast til gulvet. Hendes arme var slappe, og gjorde slet ikke hvad hendes hjerne fortalte de skulle gøre.

Månerne nærmere sig vinduet og lyset blev stærkere og stærkere. Et ansigt viste sig rundt omkring dem.

Månerne var øjnene på det væsen der stoppede op udenfor vinduet. Ansigtet var grumt i sit udseende. Det var mørkt, grønt og brunt. Ansigtet var fyldt med ar og væskende sår. Nej, det var ikke sår, det var brændende bylder, formet som små vulkankraterer.

Ansigtet kom helt tæt på Søs, kun adskilt af ruden. Søs ville skrike, men der kom ikke en lyd ud af hendes mund. Ansigtet åbnede munden og viste de grufulde tænder, skæve, halvt rådne og med store mellemrum. Der var ingen tunge i munden, kun et glødende gnistrende bål.

”Jeg er helvedes gravvogter” brølede ansigtet så kraftigt, at vinduesruden med et voldsomt brag gik i stykker. Søs mærkede hvordan glasskårene fra ruden ramte hendes hoved. Hun kunne mærke hvordan de langsomt skar sig ind i hendes ansigt.

Så vågnede hun. Hun var blevet vækket midt i den frygteligste af alle hendes drømme – den om gravvogteren. Hun svedte, hun rystede over hele kroppen og hun var dødsens angst.

Så opdagede hun, at billedet af hendes far var faldet ned fra hylden. Det havde ramt hende i hovedet. Glasset var gået i stykker og lå spredt ud over hele hovedpuden.

Hun kiggede over mod vinduet. Det var ikke gravvogterens ansigt, eller for den sags skyld månen, der lyste op uden for vinduet. Det var skæret fra de to store gadelamper der var tændte.

Så kunne hun slappe af igen og angsten forsvandt hurtigt fra hendes krop. 'Pokker tag den drøm' sagde hun til sig selv. Hun vidste godt hvor den kom fra. Nogle aftener, når de havde bedt aftenbøn og lyset var slukket i værelset, fortalte hendes storesøster historien. Den handlede om 'helvedes gravvogter'.

Helvedes gravvogter var ham, der vågnede når solen gik ned og månen stod højt på himlen. Han skulle hente de onde mennesker ned til helvede og den store ild. Her blev de brændt til aske. Skrigene fra de udvalgte kunne man høre næsten helt op i himlen – deroppe kaldte man det for mågernes klagesang.

Søs elskede historien og det gøs altid i hende når storesøster fortalte den. Men hun vidste også godt, at hun tit drømte videre på de historier hun fik fortalt lige inden hun faldt i søvn. Det var som om søvnen åbnede døren ind til historien og hun fortsatte resten af natten i en helt anden verden.

2. Fie og Lulu – hvor er I?

Søs kiggede rundt i det soveværelse hun delte med sine to søskende – Fie og Lulu. Fie var en lille pige på fem år som sprudlede af energi og glæde. Søs vidste, at alle elskede Fie når hun kiggede op på dem med sine grønne øjne og det barnligt naive smil. Hun havde små fregner omkring næsen, der hver sommer blev mere tydelige. Fie forventede, at alle der kom i huset elskede hende.

Men nogle gange kunne der ske det modsatte. Der kunne være gæster der viste større interesse for Søs eller Lulu end for Fie, og det var en katastrofe. Så kastede Fie sig med det samme på gulvet og begyndte at skrig og hyle. Der var intet der kunne stoppe hende. Så måtte Mor Gretha tage sig af hende. Hun trøstede hende og fortalte hende, at hun elskede hende ”over alt på jorden”.

Sidste gang dette skete var da de havde haft besøg af morfar. Selvfølgelig sagde morfar altid, at ’han elskede sine tre små børnebørn’. Men Søs kunne mærke, at det var hende han bedst kunne li’.

Morfar kom ind af døren og Fie kom springende hen imod ham. Hun havde som sædvanlig armene strakt frem for sig og lige parat til at blive taget op. Men morfar satte sig blot på hug og sagde ”hej lille Fie”. Han klappede hende på de fine lyse krøller, og rejste sig op igen. To sekunder efter lå Fie i en hylende bunke midt på gulvet.

Mor Gretha tog Fie op, medens hun bebrejdende kiggede på morfar. ”Fie havde nok troet, at hun fik en anden modtagelse.” ”Men det fik hun altså ikke” var morfars eneste kommentar. Han lod sig ikke sådan bestemme over.

Lulu følte sig noget ældre end sine to yngre søskende. Hun var snart tolv år gammel. Hun brugte lang tid om morgenen på at sætte håret og finde det rigtige tøj at tage på.

Hun var også begyndt at låse døren til toilettet om morgenen. Når hun kom ud derfra, duftede det af mor Gretas parfume. Søs syntes også, at det så ud som om hun havde malet sig rundt om øjnene. Hun var ikke sikker, og det var da også svært at finde ud af. Skyldes det mørke rundt om Lulus brune øjne skinnet fra øjnene, eller en let øjenskygge?

Lulu var 'næsten' altid i nogenlunde godt humør.

Når der alligevel var noget der gik hende på, var det som regel når hun "skulle tage hensyn til andre". Hun hadede, at være afhængig af andre eller være tvunget til at hjælpe andre. Hun hadede, at være tvunget til at være sød mod andre... Når det skete for hende, bøjede hun nakken let tilbage og "svansede" ind for sig selv. Inden hun lukkede døren sagde hun skuffet. "Jeg har vel også lov til at være her". Som mor Gretha sagde 'Lulu er ved at udvikle sig til en lille dame'.

Gad vide hvor Fie og Lulu var henne? De lå ikke i deres senge.

Søs sprang ud af sengen, viklede dynen rundt om maven og løb over til vinduet. Vinduet var som sædvanligt helt dugget på indersiden. Søs skrev med store bogstaver i duggen – S – Ø – S. Hun havde altid elsket, at skrive sit navn alle steder, hvor hun kunne komme til det. Med kridt i skolegården, med farver i malebogen, på skolebordet...

Hun fjernede duggen fra vinduet og så sig selv i spejl billedet i vinduet. Søs var ti år gammel, hun var en lille pige, med en lidt mager krop. Hendes hår var klippet kort og i drengfrisur, hun havde blå øjne og små mørke øjenbryn trods det lyse hår. Under det lidt drengede udtryk, skjulte der sig et fintskåret ansigt med de 'smukkeste træk', som mor Gretha altid fortalte til veninderne. Hendes mor havde

altid ønsket sig en dreng og så fik hun Søs. 'Søs er lige en tand mere frisk og modig end Lulu', fortalte hun til morfar og han nikkede altid bekræftende. Derfor blev hun udnævnt til familiens "dreng".

Og det var hun ikke sur over. Hun elskede drengeluge, at kravle i træer og slåskampene. Hun græd aldrig og fik masser af sår og skrammer, når hun var ude at lege. Hun var også den bedste legekammerat for drengene i kvarteret. Hun var selvfølgelig en pige, men opførte sig næsten som en dreng – det gav respekt. Dette gav også en god forklaring på, hvorfor hun var så elsket af morfaren. Han havde også altid ønsket sig en dreng, men havde "kun" fået seks piger.

Da hun havde set på sit eget spejlbillede længe nok opdagede hun, at det var begyndt at sne udenfor. Hun kunne se de små snefnug i lyskeglen under gadelygterne. Sneen farvede vejen og fortovet helt hvide. Det var jo også snart jul og juleferie. I dag var det den... Hun kunne ikke huske datoen. Hendes blik faldt på julekalenderen der hang på væggen.

Den var rigtig flot i år med masser af hygge, små nisser og et kæmpe juletræ. Ved siden af juletræet stod den store julemand. I hans højre hånd holdt han en sæk fyldt med julepakker. Lige midt i sækken stod der fire og tyve. Hun fandt også numrene fra tre og tyve og ned til nitten, men så var der ikke flere numre tilbage på kalenderen. Det måtte derfor være den nittende i dag.

JUHUUUUU. Hun sprang op af glæde og tabte dynen ned på gulvet. Hun havde glemt det. Det var jo hendes fødselsdag den nittende december. Hun havde altid været glad for, at have fødselsdag nogle få dage før juleaften. Så fik hun gaver med få dages mellemrum. Nogle gange var hun lidt bange for om gaverne var mindre. Det kunne de jo godt være. Når alle skulle have råd til, både en stor fødselsdagsgave og julegave samtidigt. Hendes mor havde dog altid forsikret hende om, at det ikke var sådan. Hun ville i hvert fald ikke blive snydt.

Hun kunne høre noget pusle ude i køkkenet. Og hun kunne svagt høre en lille barnestemme sige ”Nej, jeg vil altså”.

Der var en anden der sagde ”nej, mor altså, prøv at se mit hår”.

Nu vidste hun hvor Fie og Lulu var blevet af. Hun løb hurtigt over i sengen og gemte sig under dynen. Det hele skulle være som det plejede at være. Fødselsdagsbarnet skulle selvfølgelig vækkes med en fødselsdagssang på sengen.

3. Braget.

”I dag er det Søs’ fødselsdag, hurra, hurra, hurra
Hun glæder sig og er så glad for...”

Mor Gretha stod bagest, medens Fie og Lulu stod foran. Fie stod og flagrede uhæmmet med et stort flag. Medens Lulu stod med armene over kors, og så enormt sur ud. Mor Gretha stod bagest med sit flag. Hun havde sit store dejlige moderlige smil på læberne.

Lige inden de var kommet ind af døren, havde Søs hørt Fie kaste sig hylende på køkkengulvet.

”Nej, jeg vil altså have det store flag”.

”Så giv da den møgunge sit flag” havde hun hørt Lulu råbe.

Hun rejste sig op i sengen og forsøgte, at se søvnig ud. Men hun havde ikke sovet siden hun fandt ud af, at det var hendes fødselsdag. Mor Gretha kom hen og omfavnede hende og sagde ”tillykke med fødselsdagen min skat”.

Fie sprang op i sengen til hende. Hun råbte ”Tillykke” og gav hende et kæmpemæssigt smækkys på munden. Søs kunne smage, at Fie allerede havde haft fingrene i skålen med guld-karameller.

Lulu stod i baggrunden og mumlede ”tillykke”. Hun vendte sig surt rundt og gik ud af værelset.

Fie trak hende nærmest ud af sengen. ”Kom Søs og se den gave jeg har lavet til dig i børnehaven”. Fødselsdagsbordet var som sædvanlig pyntet, med masser af pakker. Foran Søs’ plads ved bordet var der skrevet SØS med små vingummifigurer. Det gjorde de altid til fødselsdage. Og så var der selvfølgelig alle pakkerne! De lå i en bunke foran hendes tallerken. Fie flåede den nederste pakke ud, hvilket ikke var så smart. For det betød, at resten af pakkerne væltede ned på gulvet.

”Åh, din møgunge” råbte Lulu ”se nu hvad du har gjort”.

”Tag det nu roligt og behandl din søster ordentligt” råbte mor Gretha. Søs kunne mærke, at hendes mor var ved at blive træt af, at Lulu hele tiden skulle være så sur.

”Det gør ikke noget” sagde Søs på sin sædvanlige rolige facon.

”Der er nok ikke sket noget med pakkerne”. Søs tog begge sine søskende i hænderne og gav dem et lille tryk. Hun havde sin egen måde til at sige tingene på. Hun formåede at få skænderierne til at lægge sig. Mor kaldte hende altid ’min egen lille konfliktløser’, fordi hun var så god til at skabe ro mellem de to andre søskende.

Hun pakkede Fies pakke op. Det var en meget ’anderledes’ figur. Og selv om Søs anstrengte sig, havde hun svært ved at se, hvad den forestillede.

”Hvor er den flot Fie, har du selv lavet den”. ”Det er en hun” svarede Fie. ”Og du får hendes kæreste juleaften”. Ups, Fies hånd fløj op til munden. Så begyndte hun at græde

”det skulle du jo ikke vide – det var jo din julegave”. Fie græd så tårerne piskede ned af kinderne. Lulu skreg af grin og rystede på hovedet og sagde ”klovn”. Søs kiggede på Fie og sagde:

”jeg hørte ikke helt hvad du sagde, der var en lastbil der kørte forbi nedenfor – hvad var det?” Fie stoppede tårerne, kiggede på Søs.

”Hørte du ikke hvad jeg sagde”.

”Nej, jeg hørte det ikke, var det noget med den flotte figur her”. Så grinede Fie, medens hun kiggede op på Søs. Søs tørrede forsigtigt tårerne væk fra lillesøsterens ansigt og gav hende et kys på panden ”tak for den flotte gave lillesøster”.

Søs pakkede alle de andre pakker op. Hun fik både bløde og hårde pakker. Den bedste pakke var den nye kælk som morfar havde bygget

til hende. Den var lavet af træ og havde meder af jern. Den var så stor, at der kunne sidde tre på den. Nej hvor Søs glædede sig til at prøvekøre den på kælkebakken nede for enden af gaden.

Og det var helt perfekt, for det var jo begyndt at sne her til morgen. ”Måske er der faldet sne nok til, at vi kan prøve den efter skole i dag” sagde Søs begejstret til sin to søskende.

”Skole; du skal da ikke i skole i dag” sagde mor. “Jeg har besluttet, at mine børn og jeg skal holde dagen fri fra arbejde og skole. I dag skal vi hygge, gå tur og spise frokost. Vi skal have fest og være glade og det skal vare hele dagen”.

Søs elskede når hendes mor overraskede på den måde. Det var der ingen af de andre børn i klassen der fik lov til.

’Når man går i skole skal man gå i skole’ var hvad de andre forældre sagde til deres børn. Mor Grethas sagde noget helt andet. Og det elskede hun at fortælle højt overalt. Uanset om hun stod i supermarkedet, var til forældremøder, eller blot på gaden.

’Mine børns trivsel er det vigtigste for mig. Har vi brug for at holde fri, holder vi fri og har vi brug for gå i skole, går vi i skole. Det er ikke noget andre skal bestemme!’.

De fik rundstykker til morgenmad og juice i spandervis. ”jeg elsker bare den hyggestemning der er, når vi holder fødselsdag”. Mor Gretha så helt lykkelig ud. De grinede og fortalte hinanden historier. De snakkede også om hvad de skulle lave i julen. ”Vi skal have flæskesteg og store gaver” røg det ud af munden på Fie. ”Nej vi skal ikke, vi skal ha’ and og du får ingen julegaver i år din ’debilos’” råbte Lulu.

”Jeg er ingen ’dilos’ mor, vel” Fie begyndte at tudbrøle og mor Gretha måtte trøste hende, medens hun skældte ud på Lulu. ”Stop så Lulu, eller jeg skal gi dig en røvfuld!”. ”Det kan du bare prøve” hviskede Lulu så mor Gretha ikke kunne høre det. Lulu vidste godt, at man ikke

skulle komme helt på tværs af mor Gretha. Blev hun først rigtig vred, havde hun svært ved at styre sit temperament.

Udenfor var det blevet helt lyst og det sneede stadig voldsomt. Mændene med sneskovlene havde endnu ikke fjernet sneen fra vejene. De kunne se, at bilerne havde rigtig svært ved at komme frem gennem sneen. Cykler havde svært ved at holde sig på vejen. Og de der havde bevæget sig udenfor til fods, faldt og slog knæene på det glatte fortov.

Medens de sad og snakkede, lød der pludselig et ordentlig brag udenfor. Søs og Fie løb hen til vinduet for at se, hvad der skete. Nedenfor, var en stor flyttebil kørt ind i hushjørnet på den modsatte side af deres opgang. Bilen stod på tværs og blokerede hele vejen.

Søs kunne ikke helt se hvad der var sket. Halvdelen af bilens forende var forsvundet ind i murstensvæggen. Der stod en sky af damp ud fra hullet i væggen.

Bagklappen på flyttebilen havde ved sammenstødet åbnet sig. En del af de ting der havde været inde i flyttebilen, var faldet ud af den. En sort kommode var røget ud af bilen, og alle skufferne lå nu i sneen med bunden i vejret. En vasketøjskurv var også faldet ud, og ved siden af denne lå en knækket stumtjener. Der lå også et fjernsyn med bagsiden opad. Ved siden af fjernsynet, lå en kasse med gamle grammofonplader. Mange af pladerne var nu spredt ud over et større område.

”Bare der ikke er sket noget med dem der sidder i bilen” sagde Søs. Hun så meget bekymret ud.

”Vi må gøre noget” sagde hun.

4. Bilen i muren.

Søs fløj ud af stuedøren, rev sit overtøj ned fra krogen. Inden mor Gretha nåede at sige noget, var hun allerede langt nede af trappen.

Nede på gaden havde folk samlet sig, for at se hvad der var sket. Søs gik ind mellem de mange mennesker og direkte hen til flyttebilen.

Døren til flyttebilen åbnede sig og en mand viste sig i døråbningen. Han havde blod i hele hovedet. Blodet var løbet ned af halsen og havde farvet hans lyse skjortekrave rød.

Manden sad et øjeblik helt stille på sædet og kiggede sig rundt. Søs kunne se, at han forsøgte at kravle ud af bilen. Det lykkedes ikke, så han faldt i stedet ud af døråbningen. Han ramte den bløde sne med hovedet forrest. Søs var helt chokeret - var han død, eller levede han endnu? Hvad skulle hun gøre?

Der gik lang tid, eller det gjorde der måske ikke. Søs følte som om der var gået lang tid. Måske var det kun nogle få sekunder. Ingen af de andre mennesker gjorde noget. Manden lå bare der i sneen og blødte.

Søs gik forsigtigt hen til ham ”er der sket noget”. Hun spurgte igen med forsigtig stemme ”har du slået dig”.

Så prikkede hun til ham med fingeren. Søs var ikke helt sikker på hvad hun skulle gøre ved den døde mand. Skulle hun vende ham rundt, og forsøge at få liv i ham igen.

Så bevægede han sig. Søs syntes det gik langsomt, men snart fik han rejst sig op. Han børstede sneen af benene.

”Føj for pokker, jeg sidder altid fast i den forbandede sikkerhedssele” var det første han sagde. Han kiggede på hende og smilede. Søs så at alt blodet kom fra en lille flænge han havde fået i panden.

”Jeg fik støvsugerøret i panden” sagde han. ”hvad hedder du for øvrigt? Du er vist den eneste, der ikke bare er nysgerrig her i kvarteret”.

”Jeg hedder Søs og bor derovre” Søs pegede op på deres lejlighed.

”Det er min mor og mine to søstre, der hænger halvt ud af vinduet deroppe”.

”Tak for det Søs, så du er altså en pige. Nå ja, jeg idiot, hvad skulle du ellers være! Bor du derovre i nummer fem?” manden kiggede igen på hende. Hun syntes faktisk han så rar ud, selvom han havde blod over det hele og sagde nogle underlige ting.

”ja, på anden etage til højre”

”Så må du hellere sige velkommen til din nye nabo” han stak hånden hen til Søs. Hun tog imod den.

”Kom så ud unger. Kom ud og hils på jeres nye nabo” manden råbte ind i bilen og ud kravlede et par børn. Det var to drenge. Den ene var lidt ældre end Fie – måske otte år og den anden var på Søs’ alder. De sprang begge uden problemer ned fra bilen, og stod ved siden af deres far. De lignede ham faktisk en hel del. Men den ene var mørkhåret og den anden var blond.

”Det er så Søs, hun bor i nummer fem - anden sal til højre. Vi skal bo på anden sal til venstre.” De gav begge Søs hånden, og mumlede deres navne. Den mindste hed Christian og den anden hed Peter. Medens de stod og kiggede på hinanden, gik faderen hen og undersøgte skaderne på bilen.

”shit, den bliver da aldrig bil igen. Pokkers, det koster mig fem tusinde”. Han kiggede på dem og så ærgerlig ud.

”Nå drenge, vi må hellere se at få slæbt vores møbler op i lejligheden. Vi skulle helst ikke have, at vores møbler brænder sammen med vraget her.”

”Går der ild i den” Christian kiggede meget bekymret på sin far”.
”Nej, min dreng det tror jeg ikke, du skal ikke være bekymret. Jeg glemte lige, at jeg ikke skal sige sådan noget når du er i nærheden. Undskyld”

”Skal jeg hjælpe jer”. Søs var overbevist om, at hun sagtens kunne bære nogle af deres ting. Hun var lige så stor som den største af drengene.

”Det ville bare være supert hvis du vil det. Otte hænder er altid bedre end seks. Men tror du ikke, at du skal have nogle ordentlige sko på før vi går i gang.”

Søs kiggede ned på sine fødder og opdagede, at hun stadig havde sine morgentøfler på. Han grinede af hende.

”Smut du hellere op til mor inden de bliver helt gennemblødte. Flyttelæsset går heldigvis ingen steder.”

Søs løb op af trappen og ind i lejligheden. Hun fortsatte direkte ind på værelset. Her fandt hun nogle varme sokker. Hun skulle lige til at løbe ud igen, da mor Gretha pludselig stod foran hende.

”Hvor skal du hen, vi er jo ikke færdige med fødselsdagen. Hvem var det og hvad var der sket”. Søs kunne mærke, at hun ikke slap fra moderen nu. Det fik hun ikke lov til før moderen fik en forklaring på, hvad der var sket. Søs forsøgte derfor, at fortælle hele historien om flyttebilen og den nye familie til moderen.

”Så, det er vores nye naboer der er kørt ind i nabohuset. Manden har hele hovedet fyldt med blod og hans børn hedder Christian og Peter”
Hun kiggede på Søs med en vis grad af skepsis.

”ja” sagde Søs og kiggede sin mor lige ind i øjnene. Hun vidste, at det som regel havde en overbevisende effekt. ”Mor, tro nu på mig, så jeg kan komme ned og hjælpe dem med at flytte ind.” Mor Gretha

kiggede på Søs, så smilte hun og sagde

”Hvis det er rigtigt, skal vi vel alle sammen ned og hjælpe dem med at flytte ind. De kan jo ikke have deres bil stående på tværs af vejen hele dagen”.

Søs vidste godt hvad det betød og skyndte sig ned.

”Min mor og mine søstre kommer og hjælper om et øjeblik, de skulle lige have noget tøj på.

”Nej, hvor er det en sød nabofamilie vi har fået”. Manden talte til sine drenge, medens han kiggede på Søs. ”Vi kunne også godt bruge mange flere hænder. Vi kommer fra et rigtig stort hus, så vi har meget skidt og ragelse”.

Så lød sirenerne og patruljevognen stoppede uden for flyttevognen.

Ud steg to lidt barske politimænd. De stillede sig op foran flyttebilen og kiggede på den.

”Hvem er føreren af denne bil” spurgte den ene medens han kiggede sig rundt.

”Det er mig” sagde manden og gik hen til dem.

”Jeg skred i svinget, mistede herredømmet over bilen. Til sidst skred den ind i huset her. Det er ikke min vogn. Og jeg er nødt til at tilstå, at da jeg ikke længere kunne styre den, gik det helt galt for os”. Manden klappede bilens skærm som om de var gamle venner..

”Må vi se dit førerbevis og vognens papirer” Den ene betjent kiggede mistænksomt på manden.

”Og så er vi nok nødt til at finde ud af, om du har indtaget alkohol eller andet” nu stirrede han ham direkte ind i øjnene.

”Jamen, jeg er jo selv...” Mere fik han ikke sagt. De to betjente greb hårdt fast i hans arme. De vred hver sin arm rundt og bøjede den opad og man kunne se at det gjorde rigtig ondt. Manden skreg af smerte. Så sagde den ene betjent

”så følger du med og vi vil ikke høre mere fra dig”. Det eneste Søs derefter hørte, var nogle smerteudbrud fra manden. Hver gang han forsøgte at sige noget eller råbe op, bøjede de blot hans arme endnu mere.

Politibetjentene fik manden proppet ind på bagsædet af politibilen. Søs kunne se, at han lå ind over bagsædet med en politimand ovenpå. Den anden politimand fik med stort besvær lukket døren til bagsædet. Ingen af politimændene havde set de to drenge. Christian og Peter stod begge og kiggede forskrækket på, hvad der skete med deres far.

Søs så alt det der skete. Hun blev først enormt ked af det. Så fik hun ondt af dem og blev enormt sur på de to betjente. Hvor var det bare for dårligt at efterlade de to børn alene. Hun kogte nærmest af raseri. Når Søs oplevede noget som det her, kom hun i et helt bestemt humør. Så følte hun sig tvunget til at gøre noget ved det. Hun følte, at hun skulle hjælpe de mennesker der var blevet dårligt behandlet. Og der var ikke noget i hele verden der kunne stoppe hende.

Hun gik hen til politibilen, bankede på den forreste siderude. Betjenten på forsædet hørte ikke noget, han var i vild diskussion med manden på bagsædet. Så råbte hun højt og tæskede løs på ruden.

Nu fik hun øjenkontakt med betjenten. Han rullede ruden ned og spurgte

”Har du et problem knægt?” Søs kiggede på ham og havde lyst til at spytte ham i ansigtet. Men nej, hun vidste godt det ville være for dumt. Så hun sagde i stedet.

”Nej, jeg har ikke noget problem, men det har de to børn herudenfor. De har en far, der ligger inde på bagsædet af din bil”.

Politibetjenten kiggede ud gennem den anden rude. Han så de to drenge stå alene derude i sneen.

”Satans også”. Så åbnede han døren og gik ud til børnene.

Søs vidste ikke helt hvad der skete derefter. Men bagdøren til politibilen blev åbnet. Manden steg ud af bilen med et lille smil på læberne.

”Og tak for i dag” kunne hun høre ham sige til politibetjenten inde i bilen. Begge drenge løb hen og tog imod deres far. Snart var de på vej over mod Søs.

Samtidig kom Mor Gretha, Fie og Lulu dem i møde. De hilste pænt på manden og de to drenge.

”Jeg hedder for øvrigt Karsten” sagde han til dem alle fire.

”Nå, skal vi så se at få flyttet alt det her møg” var hans første kommentar.

Mor Gretha var som sædvanlig nysgerrig. Hun havde set alt hvad der var sket. Hun havde stået i døren ind til opgangen sammen med Fie. Så da de havde hilst pænt på hinanden, spurgte hun direkte, som hun for øvrigt altid gjorde. ”Jeg ønsker jo ikke at snage i andre folks sager. Men jeg syntes nok det så lidt voldsomt ud”.

Han kiggede på hende alvorligt, så kom smilet og han sagde:

”det handler om to ting. Det første var, at to betjente blev sat på plads af en tiårig pige. Det andet var, at de kom til at arrestere en af deres kolleger. Jeg er selv politibetjent” han viste hende sit politiskilt.

”Ja, der er også plads til idioter indenfor politiet.”

”Ja, Søs er en rigtig god pige, og hun vil ikke ha’ at andre bliver uretfærdigt behandlet. Sådan er faktisk hele vores familie” sagde mor Gretha. Søs stod bagved og grinede inde i sig selv medens hun tænkte ’ÅH mor – du praler altid’.

5. Hvem ligger under sengen.

De gik i gang med at flytte møblerne og alle de andre ting. De var hurtigt færdige. Mor Gretha og Karsten tog de store ting og fik dem båret op af trappen. Lulu og Christian hjalp dem. Peter og Søs bar de lidt mindre ting op af trappen til lejligheden.

Fie underholdt de andre med historier, mens hun slæbte småting op af trappen.

”ja, jeg håber ikke at mine gamle musikplader har taget skade” sagde Karsten.

”Jeg elsker det gamle musik fra dengang jeg var ung. Noget af det kan man ikke engang få på CD”. Karsten så trist ud da han sagde det. Fie kiggede på ham og blev ked af det på hans vegne.

”Du må gerne få min Å-abe CD hvis du ikke har nogen selv” sagde hun og kiggede op på ham. Han smilede til hende, tog hende op i armene.

”Tak skal du have, den vil jeg glæde mig til at høre”.

Bilen var tømt på et par timer. Snart kom der en kranbil og trak den smadrede flyttebil ud af væggen. Den skramlede vildt, mens den blev slæbt væk. Flyttebilen havde lavet et kæmpe hul i væggen. Inde bag ved kunne man se reoler med masser af papkasser, flasker og købmandsvarer. Snart kom der nogle håndværkere og satte nogle store stolper op i hullet i muren. Det var for at sikre, at hele huset ikke faldt sammen.

Nu sad de alle sammen inde hos Søs’ familie og nød en sodavand.

”hvor er det rart at vi nu har fået tingene ind i lejligheden. Så nu handler det bare om at få sat tingene på plads” sagde Karsten medens han kiggede på mor Gretha. Mor Gretha svarede

”Ja, men det er vel den største del af arbejdet. At flytte tingene er kun en lille del. Nu må I jo sige til, hvis der er noget vi skal hjælpe med. Jeg kan i hvert fald lave aftensmad til jer, indtil I har fået pakket helt ud”.

”Tak, men det er alt for meget, det kan jeg ikke tage imod. Du har jo nok at se til med dine tre børn”. Karsten så helt bekymret ud. ”Om jeg skal lave mad til fire eller syv er ikke noget problem. Vi skal jo holde sammen. Man skal hjælpe hinanden i dag, for man kender ikke dagen i morgen”. Det sagde vi altid i vores familie.” hørte Søs sin mor sige.

Søs syntes det lød helt rigtigt. Også selvom det betød, at Søs skulle lave meget mere i lejligheden. Mor Grethas mund var mange gange meget hjælpsom. Faktisk meget mere end hun selv kunne nå at lave.

Søs spurgte om Peter ville med ind på børneværelset og se alle hendes legesager. Det ville han gerne, så de forsvandt derind. Peter var selvfølgelig overrasket over det legetøj Søs bedst kunne li. Hun legede med ting som hørte drengeverdenen til. Peter beundrede hendes lommekniv. Han kiggede på hendes elektriske tog og den flotte racerbane.

De besluttede sig for at sætte racerbanen op midt på gulvet i værelset. Søs havde fået den af sin yndlingsonkel Polle. Hun var altid bange for, at andre skulle komme til at ødelægge den. Hun så, at Peter behandlede banen som var det hans egen. Så hun glemte hurtigt at være bange for, at den skulle komme til skade.

”Har du ingen mor, eller hvad?” Søs spurgte forsigtigt Peter.

”Hun er borte” var hans korte svar. Søs havde lyst til at spørge mere om hans mor, men hun turde ikke. Hun var ikke sikker på, om Peters korte svar betød noget andet. Det kunne måske også være, at han var ked af et eller andet. Hun prøvede på en anden måde.

”Jeg har ingen far, han rejste fra os for mange år siden og nu bor han vistnok i Sverige. Jeg ser ham aldrig”

Peter sagde stadig ikke noget.

”Selvom jeg ikke har set ham siden jeg var bitte lille, savner jeg ham alligevel. Det er lidt mærkeligt når vi i skolen taler om mor og far, så har jeg kun en mor”.

”Du har da også din far” sagde Peter pludselig. ”hvis du kan huske ham, kan du vel stadig tænke på ham. Måske du drømmer om ham om natten. Kan du ikke se ham inde i dit hoved?”

”Nå, ja, det er jo rigtigt, det har jeg slet ikke tænkt på. Jeg tror nok han ligner mig lidt, så jeg kan jo bare kigge i spejlet” Peter kiggede på Søs og grinede.

”Bare du ikke får et chok så”.

Søs og Peter grinede begge af hans joke.

”Min mor er i himlen” sagde han pludselig. ”Hun forlod os sidste år lige inden jul. Jeg ved hun er inde i mit hoved.”

”Savner du hende” spurgte Søs. Peter svarede ikke. Men så kom det pludselig væltende ud af ham

”Ja, for pokker. Du må da forstå, at man savner sin mor”. Han kiggede nærmest lidt arrigt på Søs. Hun kiggede væk. Hun ville ikke såre ham. På den anden side syntes hun også, at det var synd for ham. Hun havde selv en gang imellem lyst til at snakke om sin far. Hvad han lavede, hvad han mon tænkte om hende, savnede han hende?...

”undskyld, hvis jeg spørger for meget” sagde hun stille.

”Hvordan sætter man strømmen til banen” Peter var lige nu interesseret i racerbanen og ikke så meget andet.

Søs og Peter blev færdig med, at samle racerbanen. Den var fantastisk flot, med to loop og en bro. Og der var to steder, hvor de to spor skar ind over hinanden.

”Skal vi lave et løb”. Søs kiggede på Peter. ”vi kører ti runder og den der kommer først har vundet”.

”det er OK. Jeg vil ha’ den blå bil så”. Søs kunne mærke, at Peter allerede havde glemt den ubehagelige snak. De gjorde sig klar til løbet. Den blå og den røde bil blev stillet ved siden af hinanden.

De fik hver en håndspeeder. ”Jeg tæller ned” Søs startede ”ti, ni, otte... et kør”. De to små biler fór af sted ud af banen. Allerede i første sving røg Peters bil af banen. Den endte inde under Fies seng. Han kravlede derind for at finde den.

”Puha, der er støvet herinde” Peter kravlede ud igen. Han havde bilen i den ene hånd. I den anden havde han en gammel bamse, der manglede det ene øje. Den var fyldt med edderkoppespind over det hele

”Aj, det er Fies lille bamse Kaj. Han har været væk i flere måneder”. Søs så helt glad ud. ”Hun har været super ked af, at hendes bamse Kaj har været væk. Den har hun ellers sovet med, siden hun var helt lille. Du kan se at det ene øre er helt slidt. Når hun skulle falde i søvn lå hun med den ene tommelfinger i munden. Den anden tommelfinger ’nulrede’ det ene øre på bamse Kaj. Vi troede hun havde mistet ham i børnehaven.”

Søs fløj ud af værelset med bamsen i hånden og råbte

”Fie, Fie, Peter har fundet din bamse Kaj”.

”Ad, for fanden hvor er den ulækker” Lulu var den første der havde hørt Søs’ råb. Hun kom løbende ud fra badeværelset. Bagefter kom Fie traskende.

”Lad være, det er min bamse Kaj”. Fie kiggede på bamsen og så lidt bekymret ud.

”Jeg skal nok gøre ham ren til dig”. Søs hentede støvsugeren og gik i gang med at suge al spindelsvævet af bamsen. Snart var Bamse Kaj ren og lækker igen.

Så kom mor Gretha ind i stuen.

”Søs, jeg har inviteret vores nye naboer på middag i aften. Så kan vi fejre resten af din fødselsdag. Den blev jo lidt anderledes end vi havde troet. Er det i orden med dig”.

”Ja, selvfølgelig mor”.

”Så jeg har lavet en indkøbsliste. Vil du lige smutte ned i supermarkedet og købe det her ind. Måske vil Peter med, så kan han jo også se hvor det er”.

”Det behøver han vist ikke at se, vi har jo lige været på besøg der”
Karsten kigge på mor Gretha med et lille smil på munden.

”Det var vel supermarkedet vi kørte ind i”. De grinede alle sammen af ham.

6. Ånden i glasset.

Søs og Peter havde handlet for næsten 200 kroner i supermarkedet. Nu stod Søs, Fie og Mor Gretha og forberedte middagen. Det vil sige, Søs skrællede kartofler og Fie lagde dem i gryden. Lule derimod, var i gang med at male neglelak på fingerneglene.

Søs var i rigtig godt humør. Hun elskede når de havde gæster og specielt hvis der var nogle børn med. Så kunne de lege inde på værelset, mens de voksne kunne snakke i stuen.

De skulle have flæskesteg med kartofler, sovs og rødkål til aften. Søs elskede flæskesteg og tiltuskede sig altid et ekstra stykke svær, når den blev skåret ud. Mor Gretha havde også købt en flaske rødvin til hende og Karsten. Børnene fik sodavand til middagen. Og så desserten! De skulle selvfølgelig ha' Søs' livret. Det var frugtsalat. Eller som de kaldte det i familien – abe mad.

Bordet blev dækket med Mor Grethas fine tallerkner, knive og gafler. Det var noget hun havde arvet fra sin mormor. De kunne lige få plads til syv personer ved spisebordet. Bordet var selvfølgelig dækket til fødselsdag. Men mor Gretha havde også sat nogle nisser og et par røde lys på.

”Hvor er det hyggeligt at sidde og spise middag sammen med vores nye naboer” Sagde Mor Gretha til Søs. Karsten og børnene havde haft en gave med til Søs. Det var den nyeste Barbie dukke. Søs sagde tak for gaven og så glad ud. Men Lulu og mor Grethe vidste godt, at hun ikke legede med Barbie dukker. Hun havde det sjovere med drengeløjet.

”Det smagte helt fantastisk” Karsten sagde tak for mad og det gjorde børnene også. Desserten havde været et stort hit og skålen var helt tom. Bagefter forsvandt børnene hver til sit. Fie blev lagt i seng inde i

mor Grethas soveværelse. Lulu gik over til en veninde. Søs, Christian og Peter gik ind på børneværelset for at lege.

De fik gang i racerbanen igen. Peter ville have revanche for løbet tidligere på dagen.

”Jeg blev jo kørt helt af sporet”. Christian var genert og sad bare og så på racerbanen. Søs og Peter kørte rundt og rundt med racerbilerne. Snart var de lige gode til det. Det endte med, at de hver vandt fem omgange.

Der gik dog ikke længe inden de syntes, at racerbane var kedelig.

”Hvad skal vi lave” spurgte Peter.

”hvad plejer I at lave?”. Søs syntes, at det var Peters tur til at komme med nogle forslag.

”Vi kan spille ånden i glasset” sagde Peter. ”Hvad er det” Det havde Søs aldrig prøvet før.

”Det er ret uhyggeligt. Man sidder rundt om en stor plade. Her har man skrevet alle bogstaver og tal fra et til ni på. Så har man et sted på pladen skrevet JA og NEJ. Planen er så, at vi skal sidde rundt om pladen alle sammen. På pladen står der et glas på hovedet. Vi lægger alle sammen en finger på bunden af glasset.

En af os spørger så ’er der en ånd i glasset?’. Det får glasset til at flytte sig til enten JA eller NEJ. Hvis den flytter sig over på JA spørger vi, om det er en god Ånd. Glasset vil nu flytte sig enten over på JA eller NEJ. Hvis det blev Ja igen, så er det en god ånd. Den kan vi så komme i kontakt med, og spørge om hvem den er. Ånden vil nu svare. Det gør den ved, at flytte glasset hen på forskellige bogstaver. Hvis det bliver Nej, så stopper vi bare. Skal vi prøve?”

”Jeg ved ikke rigtigt, det lyder lidt uhyggeligt. Kan der ske noget?”

”Nej da, jeg har prøvet det mange gange” sagde Peter.

”OK, jeg henter et stykke pap og et glas og så prøver vi. Vi kan vel altid stoppe, hvis ikke vi kan li’ det”. Søs løb ud, og hentede et stort stykke pap hun vidste hendes mor, havde lagt bag skabet i soveværelset.

De skrev alle bogstaverne, tallene og JA og NEJ. Så stillede de glasset på hovedet.

”Der skal være lidt mørkere herinde. Søs, kan vi ikke slukke lyset lidt” Spurgte Peter.

”Der er kun en lampe i loftet, og så vores sengelamper. Jeg tror vi slukker loftslampen, og så må vi se om der er lys nok”.

”Ja det bedste er stearinlys, så man rigtig kan mærke uhyggen” sagde Peter.

Det virkede udmærket med sengelamperne. De satte os rundt om pladen, og stillede glasset med bunden opad midt på pladen.

”Så skal vi lægge en finger på glasset alle sammen”. Det gjorde de. Søs kunne mærke, at Christian var lidt bange for det. Men han var selvfølgelig en rigtig dreng, så han ville være med.

”Er der en ånd i glasset” Det var Peter der spurgte. Først skete der ikke rigtigt noget. Glasset stod stille. Peter gentog. Så begyndte glasset at rokke sig lidt, det bevægede sig langsomt i starten og stoppede op. Men så gik det pludselig hurtigt og snart stod det ovenpå JA.

”Det er da løgn”, Søs blev lidt bange. Hun syntes ikke hun havde bevæget fingeren. Alligevel havde glasset svaret.

”Er du en god ånd” Peter spurgte igen. Glasset bevægede sig over mod Nej. Hvis det blev NEJ, var det en ond ånd der var inde i glasset. Søs gøs lidt og syntes pludselig, at det var lidt for uhyggeligt. Lige inden glasset landede ovenpå NEJ, drejede det rundt. Puha, det landede igen på Ja. Søs var ret lettet. Hun kunne se på Christians ansigt, at han også var glad for det.

”Hvem er du”, Søs spurgte før Peter nåede det. Hun havde pludselig lyst til at vise, at hun turde spørge også. Glasset bevægede sig rundt på pladen og landede på M. Søs tænkte straks, at det var mormor der var ånden. Hun sad nok oppe i himlen og kiggede ned. Mormor var død for et par år siden. Hun havde elsket sine børnebørn og ville garanteret gerne snakke med dem. Glasset bevægede sig igen videre og landede på O. Nu var Søs næsten sikker. Glasset bevægede sig igen og landede på R. Ja, hun havde haft ret. Det næste bogstav ville være M.

Men der skete ikke mere. Glasset stod stille, det havde talt. Søs kiggede på Peter. Han forsøgte at se, om det ville bevæge sig mere. Men nej, det var det.

”Peter, jeg tror den gode ånd i glasset er din mor. Vil du snakke med hende” Søs hviskede næsten. Hun vidste, at det ikke lige var hvad han havde forestillet sig. Han sad helt stille og sagde ikke noget. Christian var også helt stille. Søs kunne dog se, at tårerne trillede ned af kinderne på ham.

”Jeg kan ikke snakke med hende, jeg kan ikke jeg kan ikke, jeg kan ikke” Peter snakkede med sig selv.

”Nej Peter, så skal du heller ikke gøre det. Det er jo kun for sjov.” Søs forsøgte, at få ham til at forstå, at det jo kun var en leg. Men legen var lige pludselig blevet alvorlig.

”Peter, skal vi stoppe, jeg kan tænde lyset i loftet?”

”jeg kan ikke, jeg kan ikke, jeg kan ikke” Christian begyndte at tude højlydt og ville ind til sin far. Peter blev bare siddende. Det var, som om han slet ikke opdagede, at Søs sad ved siden af. Han sad stadig med sin finger på glasset, mens han kiggede ud i mørket.

Søs rejste sig, gik op og tændte lyset. Hun åbnede døren ind til stuen. Så tog hun Christian i hånden og gik ind til Karsten.

”Jeg ved ikke hvad der skete, vi legede en dum leg. Det er som Peter er gået helt i baglås.”

”Lad mig lige kigge til ham. Hvad var det for en leg i legede” Karsten kiggede på mig. ”Ånden i glasset, det var en Peter kendte”.

”Å nej, ikke den”. Karsten gik ind til Peter. Han lukkede døren og der gik lang tid inden de kom ud. Imens spillede Søs et spil kort med Christian. Han glemte heldigvis hurtigt alt omkring den uhyggelige leg.

”Peter er meget træt, så jeg tror vi går hjem nu. Mange tak for en dejlig aften. Vi skal nok snart give gengæld. Når vi er på plads i køkkenet, så skal I se hvordan vi kan lege super kokke. I kan tro vi kan finde ud af, at lave mad”. Karsten forsøgte at virke frisk. Men han så meget træt ud. Det er vel heller ikke hver dag der skete så meget!

”Mor, Jeg synes det er synd for Peter. Han bliver meget ked af det hver gang vi kommer ind på det der. Hvorfor tror du ikke han vil snakke om det” Søs snakkede med mor medens de stod og vaskede op.

”Jeg ved det ikke Søs. Skal jeg snakke med Karsten omkring det? Det har nok været rigtigt svært for ham, at miste sin mor.

Nu tror jeg du skal gå ud og børste tænderne. Det er vist langt over sengetid. Har du for øvrigt nogle lektier for til i morgen?”

”Øh, det ved jeg jo ikke, jeg var jo ikke i skole i dag.”

”Nå nej” grinede mor.

”Jeg er vist ved at blive gammel”

Søs gik i seng. Lulu kom hjem lidt senere. Inden hun gik i seng var Søs dog allerede på rejse i drømmelandet.

7. Udtrykning.

Søs og Lulu skulle selvfølgelig i skole næste dag. De fulgte Fie til børnehaven, inden de selv skulle i skole. Der var kommet rigtig meget sne i løbet af natten. Vejene var fyldt med beskidt sne. Hver gang en bil kørte forbi, sprøjtede det med sjaap ind over fortovet.

Heldigvis var det meste af sneen på fortovet blevet fjernet. Fortovet var også blevet saltet, så det ikke længere var glat. Lulu var i godt humør denne morgen. Hun snakkede og fortalte, selvom hun havde ondt i maven. Det betød, at hendes lillesøster fik et stort farvel kram. ”Smut du nu ind på rød stue lillesøster” sagde Lulu.

”Lulu, vi skal skynde os, klokken er ti minutter i otte.” Søs kunne ikke li’, at komme for sent i skole. Hun vidste, at hendes skolelærer blev sur hvis de kom for sent. Hun begyndte at småløbe hen mod skolen. Pludselig hørte hun et vræl bagfra. Hun vendte sig rundt og så Lulu falde ned i en snedrive. ”av, av. Det gør ondt.” Søs skyndte sig tilbage til sin søster. Hun lå i snedriften, og krummede sig sammen og skreg af smerte.

”Hvad er der sket - Lulu?” Søs forsøgte at hjælpe hende op at stå. Men Lulu græd og hylede, og det gjorde bare mere og mere ondt.

”Hvor har du ondt – Lulu?”

”Avvv, I maven, det gør sindssygt ondt. Avvv, Jeg kan overhovedet ikke rette mig op. Søs, du må gøre noget, du må hjælpe mig, avvvvv”. Søs var et kort øjeblik i tvivl om hvad hun skulle gøre. Hun havde aldrig oplevet Lulu så hjælpeløs. Så tog hun en beslutning. Der var ingen andre fodgængere til at spørge om hjælp. Hun måtte gøre noget helt andet. Ude på vejen drønedede bilerne forbi. Folkene i bilerne måtte kunne hjælpe hende. Hun skulle vel bare stoppe en af dem!!

Hun løb ud på vejen, og begyndte at vifte med armene. De første biler kørte blot uden om hende. Flere af dem vinkede til hende. De forsøgte

at fortælle hende, at hun skulle gå væk fra vejen. Men så let var det ikke at jage Søs væk. Så hun løb direkte ud foran en bil, så den var nødt til at stoppe. Faktisk var føreren nødt til at blokere bremserne, så dækkene hylede og skreg.

”Hvad fanden laver du pigebarn. Du kan da ikke bare løbe ud foran bilerne. Kan du så se at komme ind til vejsiden”.

”Jamen, jeg har brug for hjælp, min søster...”

”Flyt dig så, jeg skal på arbejde og jeg er allerede sent på den” Den sure mand i bilen lukkede vinduet op og kørte frem. Hun var nødt til at springe op på fortovet, for ikke at blive ramt af bilen.

”Dumme mand” råbte hun efter ham.

Hun forsøgte igen at standse en bil. Heldigvis stoppede denne bil foran hende.

”Hvad er der galt pigebarn? Det er lidt farligt det du har gang i.”

”Ja, men min søster er faldet om på fortovet, og har meget ondt. Jeg er nødt til at få nogen til at hjælpe mig”. Manden i bilen kørte ind til siden. Han sprang ud for at kigge på Lulu. Hun lå stadig på fortovet og hylede af smerte.

”Vi skal hurtigst muligt have hende på skadestuen, så lægerne kan kigge på hende.” Manden fik Lulu båret ind på bagsædet af bilen. Søs satte sig ind på forsædet. Så satte han fuld fart på bilen.

”Vi bliver nødt til at lege ambulance nu, for jeg tror hun skal undersøges af lægen hurtigt. Tag dit tørklæde af. Så åbner du vinduet og holder tørklædet, mens du lader det blafre i vinden. Jeg trykker hornet i bund.

Vi er nok nødt til at køre over for alle de røde lyskryds”.

Han kørte frem til lyskrydset hvor der var rødt lys. Så overhalede han alle bilerne inde i krydset. Han stoppede op midt i krydset, mens, hornet brølede højt. Imens sad Søs med tørklædet langt ude af vinduet. De andre biler holdt stille, mens de fik lov til at køre over.

Ved næste lyskryds forsøgte de den samme øvelse. Hornet i bund og tørklædet ud af vinduet. Men snart kørte en politibil helt op bag dem. Manden fortsatte med at køre. ”Politiet må vente, din søster er vigtigere” sagde han blot.

Søs tænkte ’hvis de pansere igen opfører sig dårligt, så skal de få dallerbakker’. Men politibetjentene i bilen opførte sig helt anderledes. De havde tilsyneladende forstået, at det var en vigtig transport. Politibilen overhalede blot bilen og forsatte foran med udrykning på. Den kørte med hele vejen ind til hospitalet.

Betjentene fulgte dem hele vejen ind. Inde på skadestuen sad der en masse mennesker. Søs tænkte, ’hvis Lulu ikke kommer ind nu, risikerer hun at dø’. Søs løb hen til receptionen og kiggede ind over skranken. Hun råbte

”Min søster kan ikke vente på alle de mennesker. Jeg er bange for der sker noget forfærdeligt med hende”.

”Lige et øjeblik lille ven. Jeg skal nok hjælpe dig. Vi skal lige have tilkaldt en læge, der kan kigge på din søster”. Damen i receptionen kaldte efter en læge ud over hele skadestuen. Snart efter kom en høj mand med hvid kittel hen til dem.

Han kiggede på Lulu

”Det var vist i sidste øjeblik. Vi indlægger hende med det samme. Du er hendes søster, har du et telefonnummer på dine forældre?”

”Ja, du kan få min mors nummer. Hvad fejler hun?”

”Hun skal have fjernet sin blindtarm. Det er ikke farligt. Den skal bare fjernes hurtigst muligt. Går man for længe rundt med en dårlig blindtarm, kan man blive meget syg. Og det ville jo være noget skidt”.

Manden der havde kørt mig til hospitalet stod lige bagved.

”Det var godt vi nåede herind. Nu må jeg se at komme på arbejde. Du har vist nok heller ikke brug for mig mere. Er der et eller andet, får du mit telefonnummer.” Manden gav hende en lille seddel med et nummer på.

”Så kan dine forældre bare ringe til mig. Skulle du for øvrigt ikke i skole.”

Gud joh, det havde Søs helt glemt. Og nu var klokken langt over ni. Hvordan skulle hun forklare det til læreren? Hun var jo heller ikke i skole i går! Det var noget skidt.

Manden kunne godt se at Søs så bekymret ud.

”Du må hellere ringe til dine forældre og fortælle hvor du er. Det er nok en god ide, at du bliver her sammen med din søster. Jeg tror godt at skolen kan undvære dig i dag”.

”Men jeg har bare ingen penge til at ringe for” ”Jeg er helt sikker på, at du må låne hospitalets telefon for at ringe til dine forældre” sagde den hjælpsomme mand.

Søs spurgte og fik selvfølgelig lov at låne en telefon i receptionen. Hendes mor tog telefonen og sagde, at hun ville komme straks. Men Søs vidste godt at moderen ikke havde råd til at tage en taxa. Hun havde jo lige brugt pengene på Søs’ fødselsdag. Så hun var tvunget til at tage bussen, og det tog tid. Nå, men Søs var vel så nødt til at blive på hospitalet. Nogen skulle passe på søster Lulu.

8. Det hemmelige...

Lulu blev opereret med det samme og fik fjernet sin blindtarm.

”må jeg se den” spurgte Fie sin storesøster. ”Nej selvfølgelig må du ikke det, den er jo ulækker og er blevet smidt ud.” Lulu kiggede irriteret på sin lillesøster.

”Ej har de smidt din tarm ud” Fie så nærmest forarget ud.

”Må jeg så se det hul de har lavet i dig, for at få den ud”. Fie var meget interesseret i hvad der var sket. Nu var Lulu igen kommet i centrum, og det synes hun var sejt.

”Se de to små streger. Det er der hvor der har skåret hul med kniven. Herefter har de fjernet blindtarmen igennem hullerne.” sagde Lulu. Hun havde trukket op i trøjen og ned i trusser, så Søs og Fie kunne beundre alle de små tråde. Der var et fint lille broderi midt på maven.

Søs havde været meget nervøs, da hun var kommet i skole dagen efter. Men læreren havde været meget forstående. Han havde rost hende for, at hun havde hjulpet storesøsteren. ”Søs har reddet sin søsters liv” sagde han til hele klassen. Søs var kanonstolt.

Da hun var kommet hjem fra skole, kom Peter farende ind gennem døren.

”Fortæl mig om hvad der er sket”. Søs måtte så for hundrede syttende gang fortælle om hvad der var sket.

”sejt, at I bare kørte gennem byen med politibilen foran” var Peters eneste kommentar.

”hvad skal vi lave nu?” spurgte han.

”Lad os gå ind til dig Peter, du har jo dit eget værelse”. Søs var lidt misundelig, hun kunne også godt tænke sig, at have sit eget værelse. Men det var jo umuligt. Hendes mor havde ikke råd til en lejlighed

med to værelser mere. Alligevel var det hendes drøm, at kunne have alle sine hemmeligheder alene. Hun synes det var træls, at skulle dele alt med både en lille og en storesøster.

De gik ind til Peter og satte sig på hans seng. Peter havde fået indrettet værelset rigtig flot. På alle væggene var der billeder af en masse fodboldspillere. I loftet hang nogle modeller af gamle flyvemaskiner. ”Det er nogle min far har givet mig. Han var vild med flyvemaskiner da han var dreng. Jeg elsker, at ligge i min seng og kigge på dem. Jeg forestiller mig, at jeg sidder i en af dem. Vi flyver over det store hav højt oppe under himlen.”

”Kom og se alle min spil herinde i mit skab”. Peter åbnede det store skab og hev en lang række spil ud fra skabet. Der var ingen hylder i denne ende af skabet, kun en bøjlestang. Der var mindst halvtreds spil og de stod stablet ovenpå hinanden

”Jeg har et rigtig godt spil med heste væddeløb”. Peter var gået i gang med, at tage spillene ud af skabet. Snart lå alle spillene i en stor bunke ude på gulvet. Hestevæddeløbsspillet havde ikke været i skabet.

”Gad vide hvor det er blevet af”. Peter kløede sig i nakken.

Medens Peter sad og tænkte sig om, kiggede Søs nysgerrigt ind i skabet.

”Hvad er det der for et håndtag” spurgte hun og rejste sig op.

Selve skabet stod i et indhug i væggen. I den ene side af skabet sad der et gammelt håndtag.

”Hvad er det her for et håndtag?”

”øh, det ved jeg ikke,” sagde Peter lidt fjernt. Han var i gang med at sorterede nogle kort, fra et af spillene.

”Peter, prøv lige og kig her en ekstra gang. Der er altså et håndtag her. Det lyder helt skørt, men det er som om der en dør her i siden af skabet”.

Nu slap Peter spillet og kom over og kiggede ind i skabet. Det var rigtigt! Der var et slags håndtag inderst inde. Men lyset var ret dårligt inde i skabet. De forsøgte begge at kigge derind. Men det skræmte dem, og de skulle i hvert fald ikke tættere på.

”Jeg henter lige min fars lommelygte. Det er en politilygte, så den er meget kraftigere end min egen.”

Peter løb ud for at hente den. Han kom tilbage efter nogen tid.

”Min far er et rodehoved, så den var lidt svær at finde”. Da Søs så Peter fars lygte måtte hun indrømme, at det var en ’mega’ lygte.

Peter lyste skabet op indvendigt. Lygten oplyste hele den indvendige del af skabet. De kunne nu se omridset af en lille dør. Den kunne minde om en lille dværgdør. Den var vel en meter og tyve i højden og en halv meter bred.

”Peter, åbn nu døren, så vi kan se hvad der inde bagved.” Søs havde absolut ikke lyst til at åbne døren. Der kunne jo være alt muligt inde bag ved. I hendes tanker vrimlede der med kryb. Der kunne gemme sig et væld af edderkopper inde bag døren.

”Nej, vi må nok hellere vente til min far kommer hjem” var Peters kommentar. Søs skulle ikke have noget af at kigge ind bagved. Men kors hvor det irriterede hende, at han var så tøset. Han var jo trods alt en rigtig dreng.

”ej, hold nu op, vi kan da ikke vente på ham. Er han for øvrigt ikke på vagt, og kommer først hjem sent? Kom nu Peter, du tør jo godt når det kommer til stykket. Jeg skal nok stå lige bag ved”

Men han turde ikke, Søs kunne mærke det på ham. Hvis de skulle ind igennem den lille dør, så var det hendes job og ikke hans. Hun måtte tage sig sammen. Hun måtte vise, at hun trods naturen, var mere dreng end ham.

”OK, så gør jeg det.”

Hun fortrød det i samme øjeblik hun havde sagt det. Men der var ingen vej tilbage.

”Men du skal stå lige bag ved og jeg skal have lommelygten”. Det indvilligede han i. Søs kravlede langsomt ind i skabet. Hun holdt lygten som et sværd foran sig.

Hun rykkede let i håndtaget med den ene hånd, medens hun hold lygten i den anden. Men der skete ikke noget.

”mon den er låst ” mumlede hun, mens hun forsøgte med et lidt kraftigere ryk. Der skete stadig intet. Hun forsøgte igen med et kraftigere ryk. Denne gang fortsatte hun med at ruske i døren. Men efter et utal af forsøg, var der stadig ikke sket noget. Så bankede hun let på døren.

”Gad vide om der er hult inde bagved?”

”Det lyder som om der er en hel balsal inde bagved Peter. Nu bliver jeg altså sur hvis ikke den dør åbner sig.” Søs blev altid irriteret, hvis der var noget der ikke lige gjorde som hun havde planlagt. Så hun glemte helt sin angst for det ukendte.

”Tag lygten og lys, medens jeg rykker med begge hænder”. Peter tog lygten og Søs tog fat i håndtaget med begge hænder. Hun rykkede kraftigere, men stadig uden resultat. Så satte hun sig med benene op mod væggen. Begge fødder blev placeret på hver sin side af døren. Og endelig trykkede hun ryggen op mod den modsatte skabs væg. Og så rykkede hun alt hvad hun kunne i håndtaget.

Og det hjalp. Der lød et mindre brag og døren sprang op. Bag døren viste der sig et stort sort hul i væggen. De skreg begge og løb ud af skabet af bare forskrækkelse. Der var lige plads til at de kunne gemme sig bag sengen.

Peter løftede hovedet først, og kiggede over mod skabet. Det eneste han kunne se, var skabet og den skjulte dør, der var åben. Han kunne ikke få øje på hvad der var inde bag døren. De var nødt til, at komme nærmere skabet for at finde ud af det.

”Det er altså din tur nu Peter. Jeg åbnede døren, og så må du kigge efter hvad der inde bag ved.

Hun havde ikke troet han havde gjort det. Men det gjorde han. Han vidste selvfølgelig godt, at han var nødt til at begrave hans indvendige ’kylling’. Han måtte vise sig som en rigtig dreng, der ikke var bange.

Han rejste sig op og gik over mod skabet. Søs fulgte efter ham. Han havde tændt lygten, og holdt den nu som et sværd foran sig. Skulle der vise sig et uhyggeligt væsen, var han parat.

De nærmede sig døren. Peter stak hovedet så langt frem, at han kunne se hvad der sket inde bag ved.

”Her er en trappe der går op”. Det lød som om det var det naturligste af alt i verden. Der var selvfølgelig en trappe her der gik opad. Han lyste ind i hullet. Søs kom helt hen og kiggede op i hullet. Hun måtte også konstatere, at der var en vindeltrappe der gik opad.

”Men hvor fører den mon hen?” var Søs’ kommentar. De kiggede begge ind af døren og opad. Det var umuligt at se hvor den endte. Trappen var stor nok til, at en person kunne gå op ad den.

”Tør du gå derop” Søs spurgte forsigtigt.

”Ja, selvfølgelig tør jeg, men det jo din tur til at gå forrest”.

”Shit” røg det ud af hende. Søs havde lige glemt, at det nu var hendes tur til at være modig igen.

”Øh, jeg ved ikke rigtig”, var det eneste svar, hun kunne finde på lige nu.

Men Søs vidste udmærket, at hun var nødt til at gøre noget. Hvis ikke hun gik derop, så ville de ikke komme derop før Peters far kom hjem. Og kom han først hjem, ville de ikke kunne have denne hemmelighed for sig selv. Så ville alle i hele opgangen høre om det. Deres hemmelige trappe ville ikke længere være en hemmelighed.

Men hun skulle som sædvanlig lige sunde sig lidt. Hun måtte trække vejret helt ned i maven nogle gange. Hun måtte sikre sig, at de bange anelser blev puttet lidt væk inde i hovedet.

”OK, jeg gør det, men du følger bagefter” Peter nikkede med en bekymret mine. Hun fik lygten og kravlede ind af dør hullet. Trappen var en gammel jerntrappe og trinene så lidt slidte ud. Heldigvis føltes de stabile nok. De skulle nok holde til dem. Hun kravlede op ad de første trin. Tilsyneladende var der ingen fare. Så fortsatte hun opad. Jo længere hun kom op, jo smallere blev trinene, men hun kunne stadig fortsætte. Hun talte trinene opad og fik en god fornemmelse af hvor højt trappen gik op.

”Jeg har nået toppen Peter. Det ser ud til, at der er en lille dør her for enden af trappen. Jeg prøver, om jeg kan åbne den”. Peter kunne ikke rigtig se, hvad der skete oppe ved Søs. Trappen snoede sig. Den var særdeles smal foroven, og han kunne ikke se det øverste af trappen. Men han kunne høre, at hun forsøgte at gøre et eller andet. Pludselig lød der et voldsomt brag. Peter fik et chok og var ved at falde bagover. ”Hvad er der sket” skreg han.

”Gad ikke være venlig mod døren, så jeg sparkede den ind, kom nu!” Søs råbte ned til ham. Peter kravlede længere op af trappen. Han kunne se, at Søs var forsvundet ind af døråbningen.

9. Lyn og torden.

Døråbningen var fyldt med edderkoppespind, som klistrede sig fast til hovedet. ”Føj for pokker” Peter råbte højt ”hvor er det ulækkert med alt det spindelvæv. Jeg hader edderkopper”. Han hoppede rundt på gulvet, medens han forsøgte, at tørre alt spindet væk fra ansigtet. ”Søs hjælp mig, kravler der noget rundt på mit hoved? Jeg synes jeg kan mærke dem overalt”. Peter var ved at gå helt i panik. Søs fik ham til at slappe af og hjalp ham med, at fjerne de sidste rester fra hans ansigt. ”Nej, der er ingen edderkopper der kravler rundt på dig. Min mor har altid lært mig, at edderkopper kun lever hvor der lever andre insekter og der er vel ikke frygtelig mange fluer eller myrer heroppe lige nu”. Søs var rigtig god, til at få Peter til at slappe af.

De var kommet ind i et kammer der lå oppe under loftet. Der var et par store loftvinduer, og udenfor kunne de se månen og stjernehimlen.

Kammeret var stort. Det var indrettet som om der var nogen der havde boet her. Men det måtte have været mange år siden. Der stod et stort skrivebord og en seng. Der hang billeder på væggene af gamle skibe og slotte. På den ene væg var der ophængt en lang række gamle fotografier. Henne ved væggen stod der et par store gamle rejsekister.

Op af den ene væg stod der også en gammel gyngestol, med en lille skammel foran. Ved siden af var der en bogreol med masser af gamle tykke bøger.

Der lå et tykt lag af støv over det hele. Værelset havde helt sikkert stået uberørt i mange år. De kunne ikke se nogen elektriske lamper. Men over bordet og henne ved stolen, var der ophængt nogle mærkelige lamper uden ledninger.

”Min far har fortalt mig om sådan nogle,” sagde Peter.

”De hedder petroleumslamper. De bruger petroleum i stedet for strøm. Min farfar havde sådan nogle i den lille hytte, der lå bag ved kostalden”.

De undersøgte kammeret for andre indgange og udgange. Der var ikke nogen. Den eneste vej derop var gennem den hemmelige trappe.

”Gad vide hvorfor de har lavet det her kammer” Peter så eftertænsksom ud.

”Jeg tror jeg ved hvorfor nogen har bygget det her sted. Jeg tror det var for, at kunne gemme sig for resten af familien.”

”Måske. Alle trænger vel engang imellem til at være sig selv. Og det er enormt svært, når man bor så mange mennesker sammen” Søs havde tænkt på det mange gange.

”Der trænger til at blive støvsuget og gjort rent. Og så tror jeg der kan blive rigtig hyggeligt her.” Søs kunne se, at dette sted kunne blive hendes og Peters fristed. Et fristed de havde helt for sig selv. Et sted, hvor de kunne have deres hemmeligheder uden, at andre vidste noget om det.

”Peter, jeg tror det her skal være vores hemmelige hule. Det skal være et sted kun for os. Er du med på det?”

”Ja, lad os kigge lidt ned i de her store rejsekister. Det kan være, der er noget deri der er spændende”. Peter åbnede låget på den ene kiste og de kiggede begge ned i den. Den var fyldt med en masse gammelt tøj og ellers var der ikke andet. De åbnede den anden kiste! Den var fyldt med alle mulige legesager fra gamle dage. Der var en ´pibirøvhøst´. Det var en hest man blæste bagi og så gav den en lyd fra sig. Der var også en lille hest der kunne trækkes op med en nøgle. Peter skulle absolut prøve den.

”den er nok gammel og rådden og dur ikke mere”. Men det gjorde den. Den bevægede sig hen over gulvet, medens hvert ben bevægede sig. Bagest sad en lang hale, og for hvert trin gav den et lille vip opad. ”Hvor er det sjovt det her” råbte Peter i ren kådhed. De var begge vildt begejstrede og fandt mange andre spændende ting.

Der var en gammel togbane med et tog, der kunne trækkes op. De fandt en dukke der kunne vippe øjnene op og i, når den blev lagt ned. Den var ikke af plastik, men af noget hårdt - ligesom en kaffekop. Så var der en lille barnevogn til dukken og masser af tøj.

Peter satte sig ned på gulvet med den lille dukke. Han kiggede på den og et lille smil viste sig på hans mund. Medens han sad der, kunne Søs ikke lade være med at kigge på ham. Han var i grunden en pæn dreng. Han var helt klart ikke nær så bøvet, som de fleste andre drenge hun kendte fra skolen og kvarteret. Hans lyse hår var fint klippet rundt om ørerne, og helt kort ovenpå. Hun kunne se små smilehuller. De blev større og større når han sad der med dukken.

Søs kiggede igen ned i den store rejsekiste. Der lå noget helt nede i bunden af kisten. Det var et gammelt billede. Hun kunne ikke helt se hvad det var. Billedet fyldte hele bunden af kisten, og var derfor frygtelig besværligt at få op. Men Søs ville bare se det billede. Det var som om det ikke var Søs selv der ville have billedet op af kisten. Hun blev drevet af en indre trang.

Da hun endelig fik det vristet billedet op af kisten, viste det sig, at det ikke var et billede. Hun blev meget overrasket da hun så hvad det var!

”det er jo – åh hjælp mig” hun vidste ikke hvordan hun skulle sige det til Peter. Men det røg alligevel ud af hendes mund. ”ånden i glasset, det er en gammel plade til at lege ånden i glasset på!!” Peter slap dukken og kiggede først på Søs og så på pladen. Søs blev rigtig bange

for, at han igen skulle blive ked af det og begynde at opføre sig mærkeligt.

De sad begge og kiggede på det gamle spil. Det var fantastisk flot malet med gamle bogstaver og tal. De var smukt udformet i alle mulige smukke former og farver. Ordene der stod skrevet var på engelsk – 'yes' og 'no'.

Så kiggede Peter igen på dukken. Lagde den ned i kisten, kiggede alvorligt på hende længe, og sagde så: "skal vi prøve igen Søs".

De havde også fundet en lille trækasse, med et gammelt smukt glas i. Det måtte være en del af spillet.

De satte det på pladen og lagde begge en finger på kanten af glasset. Så kiggede de på hinanden som for at finde ud af, hvem der ville starte spillet. Søs fik en træls murren i maven. Hun syntes pludselig, at de bare skulle stoppe nu og glemme alt om spillet. Men et eller andet ved Peters ansigtsudtryk, fik hende til at lade være med at sige noget.

Peter sagde pludselig "Er der en ånd i glasset?" Søs kunne mærke det rykkede i hendes finger og at glasset langsomt bevægede sig over mod 'yes'. Peter fortsatte "er det en god ånd?".

Der lød et voldsomt brag udenfor, og hele taget rystede. De kiggede samtidig ud af loftvinduerne. Den klare stjernehimmel var væk, og derude sås de tætte skyer og lynene, der piskede ned fra himlen. Angsten strålede ud af deres øjne.

Glasset havde flyttet sig over mod 'yes' igen. De var begge helt tavse. Søs kunne se, at Peter var bange. Måske var det på tide at de stoppede. Så spurgte Peter "hvem er du?".

Det bragede endnu voldsommere udenfor. Det lød som om lynet var slået ned et sted meget tæt på. Regnen piskede løs på tagstenene, og de kunne næsten ikke høre hvad de selv tænkte.

De mange lysglimt fra tordenhimlen, fik Søs til igen at se ud af tagvinduet. To lysende pletter kom til syne imellem de sorte skyer. Var det ham der kom for at hente dem. Havde de gjort noget der var slemt, noget de skulle straffes for?

Glasset havde bevæget sig over på M og blev efterfulgt af O...

Var det helvedes gravvogter der kom i virkeligheden? Søs kunne mærke angsten stige op gennem maven, brystet og hovedet. Hun havde svært ved at få vejret. Søs kunne se, at de lysende pletter blev større og større og om lidt ville hun få øje på ham. Hun kunne allerede ane hans uhyggelige ansigt imellem de grå og sorte tordenskyer. Hun var næsten lammet og kunne blot vente på det værste!!

De sad begge helt tavse, med fingeren på glasset, der til sidst landede på R.

Søs kunne mærke sveden i hendes hænder, og hun klemte hårdere hendes ledige hånd klemte hårdt omkring Peters hånd.

Men Peter var et helt andet sted og mærkede ikke hendes panik.

"Er det dig mor?" lød det lidt svagt fra Peter. Der skete ingenting. Så talte han højere "er det dig mor?". Glasset nærmest fløj over på 'yes'. "Har du det godt mor" – 'yes'. Hvad skal jeg gøre mor, jeg savner dig?" Røg det ud af Peters mund. "vær glad min dreng" var svaret "Jeg har det godt her". "Pas på din bror og din far". "Vær sød ved din nye veninde". Søs følte som om glasset kunne blive ved med at danse henover bogstaverne på pladen.

Peter var pludselig blevet en helt anden. Han så lettet ud, han så afslappet ud i ansigtet. Og han så så dejlig glad ud, som han sad der og 'snakkede' med sin mor gennem det gamle glas. "Farvel mor, vi ses" sagde han, og så sluttede hele snakken mellem Peter og hans mor.

Så forsvandt de uhyggelig tordenskyer, lynene stoppede med at gnistrene ned over himmelen. Himlen blev helt blå og de to lysende pletter viste sig som de stjerner, der havde været der hele tiden.

De sad længe og kiggede på hinanden. Peter havde et lunt smil om munden. Søs var lettet over, at det skrækkelige mareridt stadig var en drøm og ikke virkelighed.

Så faldt hendes tanker på Peter. Havde Peter virkelig haft kontakt med sin mor, eller var det bare noget han havde fantaseret om? Så blev hun enig med sig selv om, at det i grunden var ligegyldigt. Peter var blevet glad og det var vel det vigtigste.

Han havde igen taget dukken op fra kisten og sad nu og kiggede på den.

"Sådan en dukke havde mor. Hun viste den tit til mig. Næsten altid når vi sad inde i rodeværelset og kiggede på gamle ting. Hun sagde det var hendes yndlings dukke. Når hun fik et barn skulle det opkaldes efter dukken. Den hed Peter." Søs kiggede længe på ham og spurgte "derfor kom du til at hedde Peter".

"Ja, mor ville ha' det. Hun synes det var det sødeste drengenavn."

"Det er det helt sikkert også" sagde Søs. "ligner du også din mor",

"Nej, hun var helt krølhåret og mørk ligesom Christian. Jeg fik navnet og Christian fik håret. Er det ikke en OK fordeling?" Peter kiggede på hende med sine blågrønne øjne. Hun kiggede på ham

"Jo, helt sikkert – så har I fået noget begge."

Søs var glad. Peter havde fortalt noget om sin mor. Han havde åbnet sig for hende. Det betød, at hun havde fået en rigtig god ven.

Peter kiggede alvorligt på hende nu, men så kom smilet. Så tog han igen hendes hånd og sagde ”en for alle og alle for en”. Han fortalte hende, at det var noget man sagde, når man blev rigtig gode venner. Det betød, at man aldrig svigtede venskabet.

Søs kiggede ud af tagvinduet. Alle stjernerne stod smukt på den blå himmel.

”Kan du se de blinker til os Peter”

”Ja, min far har altid sagt, at oppe på en af stjernerne sidder mor og kigger på os hele tiden. Tror du på det?”

”ja, helt sikkert” sagde Søs og tænkte på at de to stjerner for lidt siden havde været en del af hendes værste mareridt.

”lad os finde din mors stjerne”. Og de lagde sig ned på gulvet, med hinanden i hænderne og kiggede ud på stjernehimlen.